

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

26.9.21

לפני כבוד השופטת חנה פלינר

תובע

נדב ניב
ע"י ב"כ עו"ד פילוסוף רפאל

נגד

נתבעים

1. אביבית ביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד אסף עזרתי
2. זיו אביבי – נמחק ביום 24.5.20
3. הדר מירה פיינברג – נמחקה ביום 24.5.20

פסק דין

הצדדים והשאלה שבמחלוקת, בתמצית

- 1
- 2
- 3
- 4 1. התובע, מר נדב ניב (להלן: "התובע") הינו סוכן ביטוח; הנתבעת 1, אביבית ביטוח בע"מ
- 5 (להלן: "הנתבעת") הינה סוכנות ביטוח, אשר מניותיה מוחזקות על ידי מר זיו אביבי
- 6 והמנוהלת על ידו. זיו אביבי הינו בעל רישיון לשמש כסוכן ביטוח, והינו אביה של הגב הדר
- 7 פיינברג, אשר שימשה בזמנים הרלוונטיים לתביעה כמנהלת בנתבעת. התביעה שבפניי
- 8 הוגשה במקורה גם כנגד מר אביבי (יכונה להלן "זיו") וכנגד הדר פיינברג (תכונה להלן:
- 9 "הדר"), אך במהלך שלב ההוכחות, בתום עדויות התביעה, נמחקה התביעה האישית כנגד
- 10 זיו והדר, בהסכמת התובעת, וזו המשיכה להתברר אך כנגד הנתבעת (מטעמי נוחות,
- 11 הנתבעת, זיו והדר יכוונו "הנתבעים").
- 12
- 13 2. אין מחלוקת כי החל מיום 1.12.10 (ואף קודם לכן, אף שהתובע קיבל דמי אבטלה עד למועד
- 14 זה) ועד ליום 31.12.13 שיתפו התובע והנתבעת פעולה בתחום הביטוח ומכרו פוליסות
- 15 ביטוח ללקוחות (תכונה להלן: "תקופת השותפות"). כפי שיפורט להלן, תקופת השותפות
- 16 הגיעה לקיצה ב"פיצוץ", ועל רקע חשדות של הנתבעת כי התובע החל לנהל את עסקי
- 17 השותפות בשותפות מתחרה. בין הצדדים התנהלו שיחות, חלק מהתמלילים הוגשו כראיה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

1 ביום 17.2.14 מסר התובע לנתבעת מספר שיקים על סכום כולל של 50,000 ₪ בצירוף מע"מ
2 (58,995 ₪), ראו נספח 10 לתצהיר זיו; באותו מועד הוציאה הנתבעת חשבונית מס עליה
3 נרשם: "ע"ח תשלום שכר ביתר ופיצוי בגין הפרת הסכם" (ראו נספח 9 לתצהיר זיו). יש
4 לציין כי מתוך סכום זה נפרע סך של כ-20,000 ₪; מספר שיקים לא כובדו ולטענת הנתבעת
5 נותר חוב של 30,330 ₪.

6
7 3. השאלה העיקרית שבמחלוקת הינה האם, כטענת הנתבעת, "ההתחשבות" שנעשתה ביום
8 17.2.14 הביאה לסיומה המלא את השותפות בין הצדדים, ובכלל זה נערך חשבון בגין העבר
9 וכן לגבי העתיד (העמלות שממשיכות להיות משולמות עבור הפוליסות/הלקוחות של
10 השותפות); או שמא, כטענת התובע, אם בכלל אזי נעשתה התחשבות רק לגבי העבר; גם
11 התחשבות זו נעשתה לאחר מסע איומים והפחדות מצידו של זיו, ונכפתה עליו מתוך לחץ
12 ומצוקה; בכל מקרה, אין בכך כדי לגרוע מזכותו, כשותף, לקבל את חלקו בשותפות לאחר
13 פירוקה (מיום 1.1.14). התובע טוען כי התחשבות שכזו לא עמדה כלל על הפרק ודורש מתן
14 חשבונית, ובמידת הצורך עותר למינוי מומחה לצורך עריכת התחשיבים הנדרשים. לשיטת
15 התובע יש לערוך את החישובים לאחר הפחתת הוצאות תפעול בשיעור של 20% לכל היותר,
16 ולא 40% כפי שדרשה הנתבעת. זו בתמצית המחלוקת, להלן הרקע הנדרש להכרעה.

הרקע הנדרש להכרעה

17
18
19
20 4. תביעה זו הוגשה במקורה לבית המשפט השלום בתל אביב (ת"א 16-08-29573) והתנהלה
21 בפני כב' השופט אבי שליו (להלן: "התביעה בשלום"). כשנתיים בטרם הוגשה התביעה
22 שבשלום, הגיש התובע תביעה כנגד הנתבעת, זיו והדר בבית הדין האזורי לעבודה, סעי"ש
23 37620-11-14 (להלן: "התביעה בבד"ע"). במסגרת התביעה בבד"ע גולל הוא את סיפור
24 המעשה כפי אותו עיניו, עליו חוזר הוא גם בתביעה שבשלום ובתביעה שבפניי. הרקע
25 לתביעות הינו כאמור תקופת העבודה המשותפת בין התובע לנתבעת. במסגרת הסעדים
26 אשר נתבעו בבד"ע, תבע התובע בין היתר סכומים המגיעים לו, לשיטתו, כתוצאה מתקופת
27 עבודתו אצל הנתבעת, ובכלל זה, תבע התובע פיצויי פיטורין; משכורות שלא שולמו לו;
28 דמי הודעה מוקדמת; פידיון חופשה ועוד כהנא וכהנא זכויות מכוח היותו עובד. לצד זאת
29 העלה דרישות לתשלום עמלות; תביעות בגין לשון הרע וסעדים נוספים למתן חשבונית,
30 ראו כתב התביעה בבד"ע אשר צורף כנספח כ' לתצהיר התובע בהליך זה.
31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

5. יש לציין כי במסגרת כתב ההגנה שהגישו הנתבעים בבד"ע טענו הם בין היתר שאין מדובר ביחסי עובד מעביד; טענו כי הייתה שותפות בין התובע לנתבעת; וכי לא היה כל מקום להגיש תביעה אישית כנגד זיו והדר. בפתח דיון ההוכחות בבד"ע, ביום 25.7.17, וכשנה לאחר שהתובע ניהל הליך מקביל בשלום, נדחתה התביעה בבד"ע, כששאלת ההוצאות אמורה להילקח בחשבון ע"י בימ"ש שלום, ראו פסק הדין אשר צורף כנספח כ"א לתצהיר התובע.
6. במסגרת התביעה בשלום בקש התובע לחייב את הנתבעים בסך של 1,152,500 ₪ המורכב מתביעה לעמלות שותפות מתחילת שנת 2014 בסך 680,000 ₪ ועמלות עבר עד ליום 31.12.13 בסך 322,500 ₪. עוד נתבקש צו מניעה האוסר על הנתבעים לעשות שימוש בנתוני הלקוחות המצויים בידיהם. בנוסף, נתבע פיצוי בגין חוק איסור לשון הרע נוכח חילופי דברים שהוטחו בין הצדדים במסגרת סיום ההתקשרות ביניהם.
7. כתב התביעה מגולל מסכת עובדתית לפיה בשנת 2010 הוסכם בין הצדדים על הקמת שותפות עסקית במסגרתה יבנו תיק פוליסות ביטוח משותף אשר יהיה בבעלותם המשותפת. המיזם המשותף נשא את השם "אביבית-שנהב" ונרשם על מספר סוכן של הנתבעת עם מסי ייעודי נפרד עבור קבלת העמלות מחברות הביטוח. התובע טען בתביעתו כי הצדדים פעלו במסגרת זו החל מיום 1.12.10, וניסו להעלות על הכתב את הסכם השותפות כדוגמת הסכם שנערך עם גב' דליה מור (נספח ד' לכתב התביעה), אולם נחלקו בכמה מתנאיו, ועל כן לא חתמו על הסכם פורמלי (יכונה להלן: "הסכם דליה מור"). המשיך התובע בכתב תביעתו וטען כי בחודש אוגוסט 2013 הודיע על כוונתו לפרק את המיזם המשותף, זאת בשל אי סדרים שהתגלו אצל הנתבעת (ראו גם סעיף 94 לתצהיר התובע) וכן "פעולות לא כשרות" (סעיף 100 לתצהיר התובע). התובע טען כי הצדדים המשיכו לפעול יחד עד יום 31.12.13 אז הוחרף הסכסוך.
8. אין מחלוקת שביום 31.12.13 התבקש התובע להגיע לפגישה במשרדו של זיו (להלן: "הפגישה מיום 31.12.13"). לגבי קורות פגישה זו נכללו תיאורים קוטביים בכתבי הטענות ובתצהירים – בעוד שהתובע טוען כי זומן לפגישה זו ב"עורמה"; נכלא בחדר הישיבות ויציאתו נאסרה; הוטחו בו האשמות שקריות לגבי מעשיו בשותפות; הוטחו בו דברים המהווים פרסום לשון הרע; ננקטה על ידי זיו אלימות פיזית של ממש ("דחף אותי בפראות, היכה אותי בחזי") וכן זיו השמיע כלפיו איומים ברצח (ראו סעיפים 102-112 לתצהיר), אזי הנתבעים הכחישו מכל וכל תיאורים קשים אלו. לגרסתם, במהלך חודש דצמבר 2013

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

- 1 גילתה הנתבעת מעילה של עובד אחר, מר אבי אהרוני שלימים ריצה עונש מאסר בגין מעשיו
2 אלו (להלן: "אהרוני"). באותה עת טען אהרוני בפני עובדת אחרת של הנתבעת, הגב' אורלי
3 קטן (להלן: "אורלי") כי התובע מתחרה בנתבעת ופועל בניגוד עניינים כלפיה. הנתבעת פעלה
4 לבירור טענה זו וגילתה כי במהלך שנת 2013 החל התובע למכור פוליסות ביטוח שלא
5 באמצעות הנתבעת אלא באמצעות סוכנות מתחרה, "נמר" (להלן: "נמר"). בגין חשדות אלו
6 זומנה הפגישה מיום 31.12.13, וזיו אינו מכחיש כי לאור גילוי המעילה של אהרוני
7 והחשדות כנגד התובע, אותו הוא מכיר משנת 1999, היה הוא נתון בסערת רגשות (ראו
8 סעיפים 76-71 לתצהיר זיו; סעיפים 39-33 לתצהיר הדר; סעיפים 11-4 לתצהיר שי פיינברג,
9 בעלה של הדר, אשר יכונה להלן "שי").
10
- 11 9. כך או כך, ואת מסקנותיי הרלוונטיות אפרוס בהמשך, בערב הפגישה שלח זיו מייל לתובע,
12 אשר צורף כנספח 8 לתצהיר זיו. במייל זה נדרש התובע להשאיר באופן מיידי את מכשיר
13 האיפד, מכשיר הטלפון הנייד מפתחות הרכב ומפתחות המשרד בידי הנתבעת, ראו בעניין
14 זה עדות שי בעמ' 281. ביום 11.2.14 נערכה שיחה בין התובע לזיו, ראו התמליל שצורף
15 כנספח ט"ז לתצהיר התובע (להלן: "השיחה מיום 11.2.14"). ביום 17.2.14 נערכה שיחה
16 נוספת, בחלקה נכח גם מר שכטר (להלן: "שכטר" ו"השיחה מיום 17.2.14", ראו נספח 6
17 לתצהיר זיו). למחרת השיחה מיום 17.2.14 מסר התובע לנתבעת שיקים על סך כולל של
18 50,000 ₪ בצירוף מע"מ.
19
- 20 10. זה המקום לציין כי לטענת התובע, כבר ביום 2.1.14 (דהיינו יומיים לאחר פגישת ה"פיצוץ"
21 וכחודש וחצי לפני ביצוע התשלום) פנה הוא לעו"ד אביגיל כץ המתמחה בדיני עבודה, וזו
22 האחרונה שלחה לנתבעת מכתב דרישה, ראו נספח כ"ו לתצהיר התובע והמענה לו, נספח
23 כ"ג לתצהיר התובע. במכתב זה מופיעות דרישות הנוגעות לרכיב שכר העבודה (סעיף 3
24 למכתב, על תתי סעיפיו) וכן דרישות הנוגעות ל"לקוחות השותפות" ו"כספי השותפות"
25 (סעיף 4 למכתב).
26
- 27 11. גם לאחר מסירת השיקים המשיך התובע לדרוש עריכת התחשבות. ביום 2.4.14 שלחה
28 הנתבעת לתובע טיוטת הסכם, בעקבות דרישותיו אלו של התובע. בטיטת ההסכם לא
29 מציעה הנתבעת תשלום סכומים נוספים, ההיפך הוא הנכון. כך למשל בסעיף 5 (5) לטיטת
30 נאמר: "לפיכך נדב מסכים כי חובו לאביבית, לאחר שויתר על התיק עומד על 300,000 ₪"
31 (ראו נספח ל"א לתצהיר התובע, יכונה להלן: "טיטת ההסכם הנתבעת"). התובע
32 סירב לחתום על טיוטה זו והמשיך לשגר מכתבים מעורכי דין, ראו נספחים כ"ז וכ"ח

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

- 1 לתצהירו. משלא נענו דרישותיו, הגיש התובע בחודש נובמבר 2014 את תביעתו בבדי"ע
2 ובחודש אוגוסט 2016 את תביעתו בשלום.
3
- 4 12. לאחר שהתקיימה ישיבת קדם משפט בבית משפט השלום, לאחר שנקצבו מועדים להגשת
5 תצהירי עדות ראשית והוגשו תצהירי התובע, הגישו הנתבעים בקשה לסילוק התביעה
6 בטענת חוסר סמכות עניינית וטענו כי מדובר בתביעה לפירוק שותפות שעליה להתברר בפני
7 בית המשפט המחוזי בהתאם לסעיפים 46 ו-47 לפקודת השותפויות [נוסח חדש]
8 התשל"ה-1975 (להלן: "פקודת השותפויות"). התובע הגיב לבקשה וייחד את עיקר
9 תגובתו לעיתוי הגשתה. לשיטתו העלאת טענת העדר הסמכות בשלב בו הועלתה מהווה
10 חוסר תום לב, ונועדה אך להשהות את ההליך. לגופו של עניין טען כי היתה לצדדים כוונה
11 ליצור שותפות ולרשום אותה, אולם משזו לא יצאה אל הפועל, השותפות לא הוקמה ולא
12 נרשמה, ועל כן בין הצדדים התקיים שיתוף פעולה עסקי ולא שותפות.
13
- 14 13. ביום 4.2.19 ניתנה החלטה בתיק בשלום, אשר הורתה על העברת הדיון לבית המשפט
15 המחוזי. בין היתר נקבע שם כדלקמן: "מצאתי להפעיל את סמכותי בנדון בשלב דיוני זה,
16 גם מאחר והעובדות נתחדדו עת הגישו הצדדים תצהירים, והתובע הגדיל לעשות והוסיף
17 בתצהיריו סעדים רבים שבמהותם לא נדונים בתביעה כספית בבית המשפט השלום (כגון
18 נכונותו לערוך התמחרות BMBY בנוגע לתיק הלקוחות), וסעדים נוספים (שלא נתבעו
19 במקור) הנוגעים לחלוקת נכסי השותפות האחרים (מחשב נייד, פלאפון, פרס כספי בו
20 זכה וכיוצ"ב) ואף העתירה לצווי מניעה הקשורים בקשר עם לקוחות השותפות (שממילא
21 אינם בסמכות בית המשפט השלום). במסגרת הדיון נמחקה העילה המתייחסת ללשון
22 הרע בגין דברים שהוחלפו בין הצדדים במסגרת הפסקת ההתקשרות ביניהם, והוצע
23 לב"כ התובע לעתור לבית המשפט הנעבר לצמצום כתב התביעה (וראה לענין זה את עמדת
24 המחוקק בתקנה 9 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018, שטרם נכנסו לתוקף). אשר
25 על כן, ובהתאם לסמכותי בסעיף 79 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984,
26 אני מורה על העברת התובענה לבית המשפט המחוזי בתל אביב". בשל השלב בו הועלתה
27 טענת הסמכות, לא נפסקו הוצאות.
28
- 29 14. לאחר שהתיק הועבר לטיפול זימנתי את הצדדים לישיבת קדם משפט (ראו פרוטוקול דיון
30 מיום 25.3.19). באותו דיון העליתי את שאלת ההתחשבות שנעשתה ביום 17.2.14 והאם
31 היא "סתמה את הגולל" על התחשבות עתידית. ב"כ התובע ציין בין היתר: "זה לא תשלום

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

1 על קניית תיק" (עמ' 2 שו' 28). לעומתו ציין ב"כ הנתבעים: " הייתה שותפות, לא שינינו
2 את הגרסה שלנו, רק שהשותפות הסתיימה בהתחשבות. בדיון ההוכחות ביהמ"ש יגלה
3 שהנתבעים צודקים. הייתה שותפות שהסתיימה. לא צריך רואה חשבון, לא צריך מומחה,
4 מדובר בהחלטה שיפוטית האם הצדדים אכן נפרדו" (עמ' 2 שו' 26-29).

5
6 בתום אותה ישיבה קבעתי בסעיף 1 להחלטה כדלקמן: "תיק זה עבר לבימ"ש המחוזי .15
7 בעקבות החלטה של כב' השופט שלי. התיק הועבר לבימ"ש לאחר שכבר היו בו
8 תצהירים. לאחר הגשת התצהירים ועל מנת שבימ"ש המחוזי יקנה סמכות לדון בכל
9 התביעה, נמחקה העילה המבוססת על לשון הרע. למעשה נותרה בעינה המחלוקת לגבי
10 ההתחשבות, אגב סיום השותפות. אם אתמצת את המחלוקת אזי, לטענת הנתבעים,
11 ההתחשבות נעשתה ביום 17.2.14 ונעשתה היא נכון ליום 31.12.13, הוא היום בו פסקה
12 הפעילות המשותפת. לטענת הנתבעים, התחשבות זו כללה גם את החשבון עבור העבר,
13 דהיינו תקופת העבודה המשותפת וגם התחשבות עתידית, אם וככל שהיה צורך בעריכת
14 התחשבות כזו. לעומת זאת, התובע טוען כי ההתחשבות לא נעשתה; אם וככל ששולמו
15 סכומים כלשהם אזי שולמו הם תחת לחץ ולכל היותר מדובר בסיום התחשבות לגבי
16 תקופת העבר. לטענת התובע, התחשבות לגבי העתיד - דהיינו עמלות עבור פוליסות
17 משותפות, לא נעשתה" (הדגשות שלי); בסעיף 4.2 להחלטתי נאמר: " בימ"ש ציין בפני
18 התובעים כי עיקר המחלוקת, כפי שהוא רואה אותה, נוגעת להסכם שהיה בין הצדדים,
19 מנגנון ההיפרדות והאם קיים במקרה הנדון".

20
21 לאחר ישיבת קדם המשפט התקיימו מספר ישיבות הוכחות במהלכן נחקרו עדי התביעה .16
22 (התובע עצמו, אשתו דורית, מר מרדכי הרשקו- הבעלים של סוכנות נמר, מר דוד דוידוביץ'
23 וכן המומחה מר רמי מיימון, בנוגע לשיעור דמי התפעול הראויים/הנוהגים). מטעם
24 הנתבעים העידו זיו, הדר, שי, אורלי ושכטר. גם במהלך דיוני ההוכחות חזרתי וצינתי את
25 השאלה שבמחלוקת, ראו בעמ' 201 שו' 3-4: "אני מזכירה שכאן קודם כל עומדת על הפרק
26 השאלה האם תמו יחסי השותפות שבאופן שלא מזכה את התובע בשקל אחד נוסף, זאת
27 הרי הטענה." אציין כי חקירות העדים התנהלו לעיתים בטונים צורמים; כל צד מטיח בצד
28 השני כי הפריע במהלך חקירות העדים, ראו למשל הערתי בעמ' 239 שו' 18-27. לאחר
29 החקירות הוגשו מסמכים נוספים שחלקם הוצאו מהתיק בהחלטה שיפוטית (ראו בקשה
30 מס' 47 והחלטתי מיום 14.6.20). הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב, ובסיכומים אלו
31 מתייחסים הצדדים לנקודות לרוב – טענות בדבר הרחבת חזית אסורה (כל צד מטיח
32 באחר); טענות לעניין היקף התחולה של הסכם דליה מור על הצדדים; מחלוקת בנושא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

1 דמי התפעול; מחלוקות באשר לידיעת הנתבעים על המעבר לנמר והסכמתם מראש לכך;
2 מחלוקות באשר לישיבת ה"פיצוץ"; מחלוקות באשר למהות ההתחשבות שנעשתה בין
3 הצדדים; האשמות הדדיות לגבי אופיו של כל אחד מהניצים (התובע וזיו). אציין כי
4 הסיכומים והיקף הטענות המפורטות בהם מהווים המשך ישיר לחקירות ולכתבי הטענות
5 הארוכים ועמוסים לעיפה (במיוחד מצידו של התובע), ודומה כי לא נשמטה כל עילת
6 תביעה פוטנציאלית, גם אם האחת אינה מתיישבת עם האחרת.
7

8 אין בכוונתי להיגרר אחר הצדדים ולהתייחס לכל הטענות שפורטו על ידם. כפי שצינתי .17
9 מישיבת קדם המשפט הראשונה שהתקיימה בפניי – עיקר המחלוקת נוגעת לשאלת
10 ההתחשבות שנעשתה בין הצדדים. אם אקבל את גרסת הנתבעים ואקבע כי התחשבות
11 זו הביאה את השותפות לסיומה מכל היבט אפשרי, הן לגבי העבר והן לגבי העתיד; הן לגבי
12 משיכות השכר שנעשו על חשבון העמלות והן לגבי עמלות עתידיות, אזי מסענו יבוא לסיומו
13 ללא צורך להידרש למחלוקות נוספות.
14

15 ובנקודה האחרונה אסיר כבר עתה טענה אחת של התובע מסדר היום – איני סבורה כי .18
16 טענת הנתבעת לפיה ההתחשבות נגעה גם לתיק הלקוחות וייתרה את מנגנון ה – bmb
17 הינה משום הרחבת חזית אסורה. הנתבעת טענה כי נעשתה התחשבות כוללת כבר בכתב
18 הגנתה, ראו למשל סעיפים 60,70,75,81,85,89,91; לכתב ההגנה צורף התמליל מיום
19 17.2.14 המדבר בעד עצמו (ואתייחס לכך בהמשך); זיו התייחס לטענה זו בתצהירו, ראו
20 סעיפים 108-109; בית המשפט העלה טענה זו במסגרת ישיבת קדם המשפט הראשונה
21 ובמהלך דיוני ההוכחות, וקבעתי כי זו השאלה העיקרית שבמחלוקת, משכך גם החקירות
22 של העדים כולם התייחסו לשאלה זו. לפיכך – לא רק שאין מדובר בהרחבת חזית אסורה
23 אלא מדובר בסלע המחלוקת בתיק זה, ויש להידרש לה.
24

הכרעה, וראשית מושכלות יסוד

25
26
27 לגבי גרסה שאינה אמת, נקבע בע"א 765/18 שמואל חיון נ' אלעד חיון [פורסם במאגרים, .19
28 ביום 1.5.2019] (להלן: "פס"ד חיון") כדלקמן: "מבין כללים אלו, הכלל הבסיסי והעתיק
29 ביותר הוא חזקה ראייתית הקובעת כי מי שמסקר ביוזעין בדבר אחד, מסקר בכל עדותו:
30 Falsus in Uno, Falsus in Omnibus. חזקה זו מהווה חלק מהמשפט המקובל
31 האנגלי שמשמש מסד לדיני הראיות הנהוגים במקומותינו. היא עברה גלגולים שונים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

1 ורוככה במרוצת השנים. מעמדה כחזקה חלוטה שאינה ניתנת לסתירה ניטל ממנה זה
 2 מכבר, וכיום היא משמשת חזקה שבשיקול הדעת, שהפעלתה תלויה בשום שכל של
 3 הערכאה הדיונית (ראו: **3 John Henry Wigmore, A Treatise on the Anglo- American System of Evidence in Trials at Common Law 674-683**
 4 **(1940)**). הפעלתה של חזקה זו (להלן: חזקת השקר) במקרהו של בעל דין אשר מוסר
 5 ביודעין עדות שקרית בנושא מרכזי להתדיינות, המצוי בליבת המחלוקת, הינה ברורה
 6 ומובנת מאליה. ברוב רובם של מקרים כאלה, אם נכריע את הדין לחובתו של בעל דין
 7 ששיקר – וזאת, אף מבלי לנתח ראיות אחרות – לא נטעה. הסתמכות על חזקת השקר
 8 יכול שתובילנו להחלטה לא נכונה במקרים חריגים שבחריגים (אם לא נאמר זניחים)."
 9

10
 11 בהמשך פס"ד חיון (ראו פסקה 35) מזכיר בית המשפט גם את הכלל האוסר שימוש לרעה .20
 12 בהליכי בית משפט: "הכלל השלישי והאחרון הוא איסור על שימוש לרעה בהליכי משפט.
 13 מקורו של איסור זה הוא סעיף 61(ב) **לחוק החוזים** (חלק כללי), התשל"ג-1973 (להלן:
 14 חוק החוזים), אשר מחיל את חובת תום-הלב והחובה לנהוג ב"דרך מקובלת" על כל פעולה
 15 משפטית, לרבות פנייה לערכאות וניהול התדיינות בבית משפט, בבוררות או בפורום אחר
 16 (ראו ע"א 3496/15 הורמוזי בבילפור נ' גבעת מרום בע"מ [פורסם בנבו] (פסקה 9 לפסק
 17 דינה של השופטת א' חיות (כתוארה אז), והאסמכתאות הנזכרות שם) (17.1.2017)). כלל
 18 זה אוסר על בעל דין לפתוח בהליך משפטי בהתבסס על טענה שקרית והסתרה מכוונת
 19 של עובדות מטריאליות, כאלה או אחרות. כמו כן אוסר הוא על בעל דין לנסות ולעוות את
 20 הדין על ידי מתן עדות שקרית ביודעין. איסורים כאמור יש לאכוף בנחישות, ביד קשה,
 21 ובאופן שירתיע בעלי דין מפני מתן עדות שקר ומעשים פסולים אחרים אשר מהווים
 22 שימוש לרעה בהליכי משפט. התרופה הנכונה נגד מסירת עדות שקר על ידי בעל דין –
 23 כאשר העדות מתייחסת לעניין מהותי להתדיינות ונמסרת ביודעין מתוך כוונה להטות את
 24 תוצאת המשפט – היא מתן פסק דין לחובת השקרן (בנוסף לענישה פלילית ופסיקת
 25 הוצאות, עניינים שאינם עומדים לדיון כאן)".
 26

ולצורך יישום ההלכה - העובדות והמסקנות העולות מהראיות

27
 28
 29 .21 אין מחלוקת כי הקשר בין הצדדים החל עוד לפני יום ה 1.12.10, וראו בעניין זה עדות
 30 התובע בעמ' 100 שו' 24-31. אזכיר כי למרות שהקשר העסקי החל עוד בטרם מועד זה,
 31 התובע דיווח וקיבל דמי אבטלה עד ליום ה 1.12.10 (התובע בעמ' 101 שו' 11). בכל מקרה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

- 1 אין מחלוקת כי הבסיס להתקשרות היה הסכם דליה מור, שלא נחתם. הסכם דליה מור
2 קובע בהואיל השלישי שלו כי השותפות הינה על "תיק פוליסות", ראו גם ההגדרה בסעיף
3 א, ההתייחסות בסעיפים ב' ו-ג'. גם הצדדים עצמם התייחסו לשותפות ב"תיק
4 הפוליסות", ראו עדות התובע בעמ' 109 שו' 7, שו' 22, התמליל מיום 17.2.14, עמ' 4 שו'
5 24, שם מאשר התובע שהסכם השיתוף נוגע לפוליסות, ראו עדות זיו בעמ' 370 שו' 4: "ניב
6 היה שותף איתי על הפוליסות שהוא עושה בלבד, והוא אמר את זה". אמור מעתה – אין
7 כל יסוד לטענת התובע כי קיימת שותפות ב"לקוחות".
8
- 9 לגבי התפעול, ראו סעיף 2 להסכם דליה מור. אמת נכון הדבר, בהסכם דליה מור לא מצוין .22
10 כי מדובר ב – 40% מההכנסה; כמו כן לסוכן ניתנה הזכות להפעיל את תיק הפוליסות
11 "בעצמו", אך נאמר בסעיף ד' כי במקרה כזה "הסוכן יהא מחויב להשתמש במערכת
12 המחשוב והטלפוניה של אביבית". כן נאמר בסעיף א' להסכם דליה מור כי: "הסוכן יפעל
13 אך ורק במסגרת אביבית ואינו רשאי לעסוק בעיסוק אחר או לעבוד עם גורם אחר אלא
14 בהסכמה מראש ובכתב של אביבית".
15
- 16 מהראיות עלה כי הצדדים אכן נהגו לפי הסכם דליה מור וראו עצמם מחויבים בו, ראו .23
17 בעניין זה עדות התובע בעמ' 108 שו' 13, שו' 24 (שם טען להסכמה חלקית), עמ' 112 שו' 6-
18 14. ראו עדות הדר בעמ' 288 שו' 11, עדות זיו בעמ' 314 שו' 10-19; ראו נספח 11 לתצהיר
19 זיו, הוא מייל ששלח התובע ביום 24.1.13 למר אלירן הרשקו, אליו הוא מצרף את הסכם
20 דליה מור וכותב: "הנה ההסכם שיש לי". עוד אציין כי התובע עצמו מבקש להסתמך על
21 הסכם דליה מור בכל הנוגע לשלב פירוק השיתוף ויישום מנגנון ה-bmby (ראו סעיף 4
22 להסכם דליה מור ונספח א' לו). לכך אוסיף את העובדה כי הצדדים התנהלו במשך שלוש
23 שנים על בסיס הסכם זה; הוכח בפניי כי אין זה המקרה היחיד שזיו לא עמד על חתימת
24 הסכם ומסתפק בלחיצת יד, ראו עדות שכטר בעמ' 206 שו' 11, עמ' 207 שו' 12-17; עדות
25 הדר בעמ' 288 שו' 13. מכאן – המסקנה כי הצדדים פעלו על פי הסכם דליה מור.
26
- 27 כפי שכבר ציינתי לעיל, הסכם דליה מור אינו נוקב בשיעור של 40% כדמי תפעול. הגעתי .24
28 לכלל מסקנה כי בעניין זה התנהל שיח בין הצדדים, כשהנתבעת עמדה על דרישה לתשלום
29 בשיעור זה ואף סברה כי הוצאותיה גבוהות יותר, ראו עדות הדר בעמ' 292 שו' 12-14, עמ'
30 311 שו' 23-25, עדות זיו בעמ' 314 שו' 28-28, עמ' 341 שו' 3 "ואני חייב להדגיש. ההוצאות
31 שלי הן מעל 40 אחוז". מאידך התובע ביקש להפחית את הסכומים, ראו עדותו בעמ' 130
32 שו' 32, עמ' 131 שו' 24. לצד זאת – מסקנתי היא כי לכל היותר בחלוף שנה מתחילת תקופת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29573-08-16 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 12781-02-19 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

- 1 השותפות כולה ידע התובע גם ידע כי שיעור דמי התפעול עומד על 40%, ראו אישורו לכך
2 בעמ' 136 שו' 5; עדות הדר בעמ' 312 שו' 33 "הוא נכנס מהיום הראשון מ day one עם
3 40%"; עדות זיו בעמ' 321 שו' 30 "מהיום הראשון היה 40%". בשום שלב לא גובשה
4 הסכמה להפחתת שיעור זה, וכל אותה עת התובע אישר כי היתה לו גישה מלאה לכלל
5 הנתונים, ראו עדותו בעמ' 134 שו' 30; ראו המייל שנשלח למשה עבאדי בנושא חישובי
6 השכר, צורף כנספח 7 לתצהיר זיו, ראו עדות זיו בעמ' 315 שו' 29-33, עמ' 317 שו' 1-6.
7
8 הגעתי לכלל מסקנה שבחודש אוגוסט 2013 או בסמוך לכך גמלה בליבו של התובע ליטול .25
9 את ניהול תיק הפוליסות "על עצמו", כפי שמאפשר לו הסכם דליה מור (אך בכפוף לתנאים
10 שם, ראו גם דברי זיו בעמ' 324 שו' 14: "הוא יכול לנהל בעצמו את התיק. כתוב"). לדברי
11 התובע באותו שלב הוא החל ב"גישושים", בין היתר אצל סוכנות נמר (ראו עדותו בעמ' 121
12 שו' 27-34 ועדות הרשקו בעמ' 68 שו' 19-20). עם זאת, איני מקבלת את גרסתו של התובע
13 לפיה דובר ב"גישושים" בלבד, ובוודאי שאין כל אמת בטענתו לפיה הנתבעת או זיו נתנו
14 את הסכמתם למעבר ל"נמר". בנקודה האחרונה גרסתו של התובע הייתה פתלתלה, רווית
15 סתירות ותפניות עד שלבסוף נאלץ להודות כי כבר בשנת 2013 ערך פוליסות באמצעות
16 נמר: "6,8, לא זוכר כמה בדיוק", ראו עמ' 122 שו' 3, עמ' 125 שו' 5, עמ' 127 שו' 17-19.
17
18 הרשקו עצמו ניסה אף הוא להציג תחילה את הדברים כ"גישושים" לעבודה משותפת (עמ'
19 69 שו' 6), עם זאת לאחר שעומת עם מסמכים שונים נאלץ להודות כי לא כך הם פני הדברים
20 ויתכן שהעבודה המשותפת החלה בשלהי שנת 2013, ראו דבריו בעמ' 80 שו' 1-13 וכן מוצג
21 ת/5, על תתי מסמכיו, שאינם מותירים מקום לספק בדבר מועד התחלת העבודה
22 המשותפת. הרשקו עצמו הודה כי: "אני לא עובד עם אנשים כשהם במסגרת פעילות...
23 אני לא, כנראה שלא, לא ידעתי שהוא עובד שם" (עמ' 83 שו' 18,23). יש לציין כי הרשקו
24 והתובע לא הציגו את הסכמי המסגרת שזכר בעדותו בעמ' 77 שו' 12-13, למרות צו שניתן
25 בעניין זה ביום 24.5.20, והימנעות זו פועלת לרעתו של התובע.
26
27 אין כל אמת בטענת התובע לפיה המעבר לנמר היה בידיעת ובהסכמת הנתבעת או זיו. זיו .27
28 הכחיש זאת מפורשות בעדותו, ראו עדותו בעמ' 324 שו' 24-29: "סליחה חבר'ה, אנחנו
29 מדברים על תיק פוליסות. הלקוח שייך לאביבית. הוא מבוטח אצלי רכב, הוא מבוטח אצלי
30 דירה, הוא מבוטח אצלי ביטוח חיים שלא הוא עשה אותו. אי אפשר שהתפעול של סוכנות
31 ביטוח, קודם כל שום סוכנות שמכבדת את עצמה לא תיקח חוץ מהמערכות שלה, תעמיד
32 בצד עמדה שקשורה למחשבים של אביבית ופתוחה לכל הדאתא בייס של אביבית, כן?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

- 1 **16,000 לקוחות. לא יעלה על הדעת**. ראו גם עדותה של הדר בעמ' 297 שוי 24-33 : **"למה**
 2 **שאביבית תסכים באיזשהוא עולם להעביר את כל תיק הלקוחות לסוכנות ביטוח**
 3 **אחרת?"**. ראו גם דבריה בעמ' 302 שוי 18-32. התובע עצמו אישר שאין כל הסכמה בכתב,
 4 כפי שנדרש על פי סעיף 3א' להסכם דליה מור, ראו עדותו בעמ' 128 שוי 28. כשנשאל על ידי
 5 בית המשפט מהי ההסכמה שגובשה עם זיו, הסתבך בתשובותיו, משהבין כי אלו חסרות
 6 כל היגיון עסקי, ראו עמ' 139 שוי 20 עד עמ' 140 שוי 33. אציין כי גם האפשרות להפעלה
 7 עצמית מחייבת שימוש במערכת המחשוב והטלפוניה של אביבית (סעיף 2ד' להסכם דליה
 8 מור) ואכן אין כל היגיון עסקי שהנתבעת תאפשר לתובע להפעיל את תיק הפוליסות המשותף
 9 מחברה מתחרה.
- 10
- 11 **28.** אם עוד היה מקום לספק, עיון בתמליל השיחה מיום 11.2.14 (שיחה שהוקלטה על ידי
 12 התובע, ראו עדותו בעמ' 184 שוי 28) מפיג לחלוטין ספק זה, ראו הדברים בעמ' 1 שוי 25-26
 13 שנאמרים על ידי זיו : **"לא דיברנו על זה שאני משלם לך משכורת ואתה עובר למקום אחר**
 14 **ומוכר פוליסות במקום אחר וגונב לקוחות. לא דיברנו על זה"**. על דברים אלו חוזר זיו גם
 15 בעמ' 2 שוי 20-21, עמ' 3 שוי 14. מהמקובץ עולה מסקנתי – התובע פעל מאחורי גבה של
 16 הנתבעת; לא בידיעתה ולא בהסכמתה, בוודאי שלא באשר למעבר לנמר. מעבר זה אינו
 17 תואם את תנאי הסכם דליה מור; העברת תיק הפוליסות לתפעול בנמר מהווה הפרה של
 18 הסכם השותפות ומזכה את הצד הנפגע בסעדים המתאימים, וראו סעיפים 29, 39, 53
 19 לפקודת השותפויות.
- 20
- 21 **29.** עוד עלה מהראיות כי באותה תקופה (שלהי שנת 2013) עברה הנתבעת זעזוע נוסף, לאחר
 22 שהתגלתה המעילה של אהרוני, ראו בעניין זה עדות אורלי בעמ' 242 שוי 31-34, בעמ' 244
 23 שוי 34 : **"כל המשרד היה מונפץ, רגיש"**, עדות הדר בעמ' 316 שוי 10-15; עדות שי בעמ'
 24 270 שוי 1-11, עדות זיו בעמ' 331 שוי 11-28, עמ' 332 שוי 8-18. אורלי העידה שאהרוני הוא
 25 זה שחשף את פועלו של התובע, ובעקבות זאת התגלה הקשר בין התובע לבין נמר, ראו
 26 עדותה בעמ' 243 שוי 1-2. זה היה הרקע לפגישת ה"פיצוץ", וסערת הרגשות בה היה נתון
 27 זיו מובנת, ראו עדות אורלי אשר העידה כי שמע את זיו בוכה, עמ' 248 שוי 10, 14, 18-19 :
 28 **"אבל באיזשהו שלב שמעתי את זיו אומר למה עשית לי את זה? בקול שבור. הוא אמר את**
 29 **זה איזה פעמיים שלוש אפילו"**; עדות שי בעמ' 272 שוי 1-3, עמ' 274 שוי 33-34 : **"זיו**
 30 **באמצע נחנק בדמעות, העביר לי, אני הקראתי אותו כמו שאני יכול להקריא כל מסמך"**;
 31 עדות הדר בעמ' 331 שוי 3-4, שוי 10-11 : **"והוא התחיל לבכות. חשבתי שהוא יחטוף התקף**
 32 **לב"**.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29573-08-16 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 12781-02-19 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

30. כן אציין כי לא מצאתי ממש בטענות התובע כפי שפורטו בכתבי הטענות בתצהירו לפיהן, כביכול, הוא זה שבקש להביא את הקשר לעסקי לידי סיום בעקבות חשש להתנהלות בלתי הולמת מצידה של הנתבעת (ראו סעיף 88 לתצהיר). כשנחקר התובע בעניין זה ציין כי אין בידיו מסמכים (עדותו בעמ' 103 שוי 26-27, עמ' 104 שוי 9), ומסקנתי היא כי מדובר בגרסה בלתי מדויקת, בלשון המעטה, המנסה להטיל דופי בנתבעת. אציין כי התובע סתר גרסה זו בעדותו בעל פה, שם טען כי לא התכוון להביא את הקשר העסקי לידי סיום אלא אך להעביר אליו את התפעול, ראו עדותו בעמ' 138 שוי 1-4.

31. אין כל אמת בטענת התובע לכליאתו בחדר, טענות האלימות הפיזית כנגדו ועוד כהנא וכהנא טענות קשות ומוקשות המחייבות רמת הוכחה הולמת לחומרת הטענות. בעניין זה התובע עצמו לא זכר בעדותו אם היה מפתח בחדר (עמ' 180 שוי 22-34), ראו גם עדות שי בעמ' 277 שוי 1-3, שוי 17, עמ' 279 שוי 30. אציין כי באופן כללי התרשמתי כי זיו אכן יכול להרים את קולו או להתנסח באופן בוטה, וראו למשל התמליל מיום 11.2.14: **"אני מביט עלייך, שלום לגנב"** (עמ' 1 שוי 9); **"נקמה מוגשת קר... אני ארד לך לנשמה..."** (עמ' 2 שוי 12-17); **"גם עוד עשר שני אני לא אשכח לך, תזכור את זה"** (עמ' 3 שוי 4). עם זאת, באותו תמליל ממש מציין זיו: **"לא באלימות, לא חס וחלילה לעשות..."** (עמ' 2 שוי 16). דומה כי דבריו של שכטר מיטיבים לתאר את סגנונו של זיו: **"כלב נובח אינו נושך"**, עמ' 208 שוי 31-34, עמ' 209 שוי 5-12. אזכיר כי התובע מכיר את זיו משנת 1999; תקופת השותפות ארכה מעל 3 שנים; לפיכך דומה כי סגנונו של זיו היה מוכר לו ואיני סבורה כי היה מקום לתחושת הפחד והאימה אותה הוא מתאר, בוודאי לא **"איומים ברצח"**. סבורה אני כי התובע ידע שפעל שלא כדין מאחורי גבו של זיו; חשש כי זיו עלול להזיק לו בתחום הביטוח (ראו עדותו של זיו בנוגע לכוונותיו באותה שיחה, בעמ' 348 שוי 32 עד עמ' 349 שוי 2: **"אני אחפש אותך בכל מקום שיכול להיות, אם אני אוכל לקחת לך לקוח, אני אקח לך לקוח"**); ומשכך החליט ל"סגור את העניינים" במהירות האפשרית, כפי שהעיד מפורשות: **"ראיתי את זה, באתי בשביל לקום לסגור ולא לראות אותו יותר, מה שהוא רוצה שיקבל ויעזוב אותי בשקט..."** (עמ' 172 שוי 22-27).

32. לא היה כל מקום להעלות טענות של מצוקה, עושק וכפייה בכל הנוגע להתחשבנות שנעשתה בין הצדדים. ראשית אציין כי התרשמתי שהתובע (ואשתו) יודע לעמוד על זכויותיו והוא אינו עלה נידף ברוח. אפנה לעדות אורלי באשר לאופן התנהלותו של התובע בשותפות: **"אני לא פגועה מאף אחד שמתנשא עליי"**, עמ' 260 שוי 17 עד עמ' 261 שוי 9; אפנה לעדות הדר באותו עניין: **"אני ויעיד אבא שלי, כמה פעמים אמרתי לו, שאני לא מבינה איך הוא**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

1 מסתדר אתו בתור שותף. אני קשה לי לקבל את כמות ההערות שלו והדרישות שלו והכל
 2 לא בסדר, והכל בטענות, והכל הוא הכי טוב, והוא יודע יותר מכולם, ואין ויכוח שיכול
 3 להיגמר שהוא לא מנצח בו". להתרשמות זו אוסיף את העובדה שכבר יומיים לאחר פגישת
 4 ה"פיצוץ" פנה התובע לקבלת סיוע משפטי (!), ראו עדותו בעמ' 184 שו' 6-7 וממכתב
 5 ההתראה שנשלח עולה כי הוא היה מודע לזכויותיו וידע לבצע הפרדה בין העבר לבין העתיד
 6 (תיק הפוליסות). כל הדרישות והטענות הללו היו לנגד עיניו עת שוחח עם זיו ביום 17.2.14
 7 והוצעו לו שתי אפשרויות לסיום השותפות.

8
 9 בעניין זה מפנה אני לתמליל מיום 17.2.14 בעמ' 34 שו' 24 עד עמ' עמ' 35 שו' 17, שם מפרט .33
 10 זיו את שתי האפשרויות העומדות בפני התובע: " **בנקודת הזמן הזאת יש שתי אפשרויות,**
 11 **אפשרות אחרת שמדברת על במבי. זה אומר שאחד, אתה מוציא לי קודם כל צ'ק על כל**
 12 **מה שקיבלת ממני... אתה מקבל צ'ק על 30% מכל העמלות שנכנסות, ואז עושים במבי..**
 13 **אפשרות שניה – אתה לוקח את הלקוחות שלך ואתה מחזיר לי את ההוצאות שלי**
 14 **מאוגוסט. זה פאשולי כזה, אתה יודע שזה אולי מקבל פה פחות בצורה משמעותית, אבל...**
 15 **אמרתי זה פאשולי, זה הסכום הסופי. אתה נותן לי כסף, לוקח את הלקוחות שלך, ופה**
 16 **אתה תהיה חייב לי הרבה כסף".** בהמשך השיחה מבקש התובע להבין שוב מהן שתי
 17 האפשרויות העומדות על הפרק, וזיו מבהיר מפורשות, שעל פי האפשרות הראשונה בשלב
 18 הראשון יש להשיב את המשיכות בקיזוז העמלות, ולאחר ביצוע ההחזר "עושים
 19 התחשבות במבי", ראו עמ' 37 שו' 2, ולפי האפשרות השנייה, ה"פאשולית", משלם התובע
 20 סכום כסף, לוקח איתו את הלקוחות שהביא עימו ותיק הלקוחות נשאר אצל הנתבעת, ראו
 21 עמ' 37 שו' 25. ראו גם דבריו בעמ' 38 שו' 9-4, בעמ' 39 שו' 20-24 מבהיר זיו כי באפשרות
 22 השניה: "הכל אני קונה ממך.. אני קונה את התיק".

23
 24 מכל המובאות הללו עולה מפורשות כי הברירה היתה בידי התובע – לבצע התחשבות .34
 25 מדויקת "על השקלי" בנוגע לעבר, ולאחר ביצוע ההחזר לערוך bmbly בנוגע לתיק הלקוחות,
 26 **או** לשלם סכום גלובלי של 50,000 ₪ בצירוף מע"מ, ליטול את לקוחותיו הוא; להשאיר את
 27 החלק הארי של תיק הפוליסות המשותף בידי הנתבעת (כשאינן מחלוקת שמדובר בלקוחות
 28 שהיו של הנתבעת) ולשים את הפרשה מאחוריו. זיו חזר על דברים אלו גם בעדותו בפניי,
 29 ראו דבריו בעמ' 337 שו' 4-3; עמ' 350 שו' 30 עד עמ' 351 שו' 8; עמ' 351 שו' 24-23, עמ'
 30 352 שו' 4-1: "הוא יכול לבקש במבי. הוא לא ביקש כי הוא ידע שלא כדאי לו".

31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29573-08-16 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 12781-02-19 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

35. הוכח בפניי כי גם במקרה שכטר פירוק השותפות נעשה בעל-פה, בחשבון "פאושלי" :
 1 : "עשינו סיכום כללי, לחצנו יד וסגרנו עניין", עמ' 210 שו' 11, ועדות זיו בעמ' 310 שו' 12 :
 2 : "עם שכטר תקעתי בתקיעת כף". ראו גם עדות הדר בעמ' 306 שו' 20-30 : "זה אבא שלי.
 3 שונא חשבונות. כל הדברים שלו ייגמרו במספרים עגולים. תמיד זה ככה. זה הבן אדם.
 4 תמיד המספרים העגולים לרעתו".
 5
 6
36. החלטת התובע לא התקבלה תחת איום – התובע ביקש בתום הפגישה "לישון על זה" ורק
 7 למחרת היום מסר את השיקים. אמת נכון הדבר, על הקבלה נרשמה "ע"ח שכר" ולא נזכר
 8 תיק הפוליסות. עם זאת, זיו והדר נתנו הסבר לעניין, וראו עדות הדר בעמ' 338 שו' 23-31,
 9 עמ' 339, עדות זיו בעמ' 374 שו' 24-33. גם אם היה מקום לנסח את הדברים באופן אחר,
 10 לא די באמור בקבלה כדי לסתור את הכוונה המשותפת שמצטיירת בכל משפט בשיחה
 11 שנערכה ביום 17.2.14. לא זו אף זו, סבורה אני כי ההסכם שנשלח על ידי הנתבעת בחודש
 12 אפריל 2014 תומך אף הוא בגרסתה – גם אם התובע המשיך להעלות דרישות, הנתבעת
 13 עמדה על דעתה כי לתובע לא מגיע שקל נוסף וכי הוא ניתר כל תיק הלקוחות, כנגד ויתורים
 14 שעשתה הנתבעת, וראו האמור בסעיף 5 (5) לטיוטת ההסכם ששלחה הנתבעת, נספח ל"א.
 15 לא למיותר גם להפנות לעדותו של שכטר לגבי הפגישה, עדות אשר תומכת במלואה בגרסת
 16 הנתבעת, וראו עמ' 217 שו' 8-22, עמ' 218 שו' 8-13, עמ' 219 שו' 9-23.
 17
 18
37. כשם שהצדדים רשאים לעצב את השותפות, כך רשאים הם לקבוע כיצד היא תבוא
 19 לסיומה, ראו סעיף 30; סעיף 41(א)(3) לפקודת השותפויות. במקרה הנדון זיו העיד, וגרסה
 20 זו מקובלת עליי: " ב-17 בפברואר נפרדנו... והתיק נשאר אצלי. זה הסיכום איתו" (עמ'
 21 322 שו' 26-30); זיו חזר בעדותו על הבחירה שעשה התובע, עמ' 329 שו' 22-34, עמ' 330 שו'
 22 20, עמ' 362 שו' 33-34. זה היה הסכם הפירוד בין הצדדים, על רקע המאורעות המתוארים
 23 לעיל, ובמטרה לשים את הסיפור מאחור, מכל היבט אפשרי: "בהסכם בפגישה שהייתה
 24 ב-17 לפברואר. יש הסכם מ-17 לפברואר, הוא לא בכתב, הוא בעל פה. למזלנו הטוב הוא
 25 מוקלט כי אתם מכחישים, אבל יש הצעה להסכם. בסוף באותו ערב היה קיבול ולמחרת
 26 הגיעו צ'קים. לא באותו רגע הקיבול נעשה, הקיבול נעשה למחרת", ראו עדות זיו בעמ'
 27 375 שו' 30-33.
 28
 29
38. אין מדובר בסיטואציה של "הרחקת שותף" (ראו סעיף 35 לפקודה); אין מדובר בפירוק
 30 השותפות על ידי בית המשפט מכוח סעיף 45 לפקודה; מדובר בסיטואציה שבה השותפות
 31 הגיעה לידי סיום בהסכמה, בדרך בה המחיה התובע לנתבעת את חלקו בשותפות, לאחר
 32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

1 קיזוז שנעשה ביניהם (ראו סעיף 40 לפקודה). לנמחה לא נותרות כל זכויות בשותפות, ובכלל
 2 זה אין לו כל זכות לרווחים עתידיים או לקבלת דין וחשבון בענייני השותפות. הסכמה זו
 3 לא התקבלה כלל ועיקר בחלל ריק – באותו שלב הנתבעים סברו ש"ניב מעל ובגד בנו ועבד
 4 מאחורי הגב, תקע לנו סכין הגב" (עמ' 335 שו' 17-18); העריכו את החוב כלפיהם בחצי
 5 מיליון ₪ (הדר בעמ' 337 שו' 26, עמ' 338 שו' 14, זיו בעמ' 317 שו' 8-10, עמ' 323 שו' 20-
 6 22, עמ' 335 שו' 33 : "שיחזיר לי את החצי מיליון"). ראו גם החישובים המופיעים בתמליל
 7 השיחה מיום 17.2.14. ניב עשה את חישוביו הוא, ישן על זה "לילה", נועץ עם אשתו, קיבל
 8 באותה שלב ייעוץ משפטי, נטל את לקוחותיו הוא, ושם את הפרשה מאחוריו. אין מקום
 9 כעת לפתוח את ההתחשבות מחדש.

סיכום

13 39. לאחר שמיעת הראיות הגעתי לכלל מסקנה כי גרסתו של התובע לקתה באי דיוקים רבים,
 14 בלשון המעטה, שלא לומר שקרית; כך, אין כל אמת בגרסת התובע לגבי ההסכמה למעבר
 15 לנמר; אין כל אמת בטענת האיומים, האלימות, הכפייה; אין כל אמת בטענה שהתשלום
 16 של ה – 50,000 ₪ נעשה אך ורק כדי לסגור את חוב העבר ושעניין תיק הפוליסות לא נדון;
 17 אין כל אמת בטענה כי דובר על שותפות בתיק לקוחות, להבדיל מתיק פוליסות. עולה כי
 18 גרסתו של התובע לאירועים קורסת ואינה מתיישבת עם העובדות. התובע לא הסס להטיל
 19 בוץ ורפש ובכלל זה מעשים פליליים לפתחו של זיו, כל זאת ללא בסיס. בהתאם להלכת
 20 חיון, במקרה כזה, על בית המשפט לנקוט ביד קשה ולדחות את התביעה.

22 40. לא זו אף זו, הגעתי לכלל מסקנה שהתובע עשה שימוש לרעה בהליכי בית משפט, אם
 23 בהליכים הסותרים בהם נקט; אם בטענות שהעלה בהליכים השונים שניהל, טענות שאינן
 24 יכולות לדור בכפיפה אחת; אם בהחלטתו לתבוע אישית את זיו והדר – הן בבד"ע והן
 25 בתביעה שבפניי, וזאת ללא כל בסיס; כך, לא היה כל מקום להגיש תביעה בבד"ע, שכן
 26 התובע ידע גם ידע שתשלום "המשכורת" נעשה על חשבון רווחיו בשותפות – ראו בעניין זה
 27 סעיף 34 (6) לפקודת השותפויות הקובע כי שותף אינו זכאי לשכר בעד עבודתו בשותפות.
 28 כל זאת לא מנע מהתובע לדרוש זכויות סוציאליות מלאות, והוא הגדיל לעשות כאשר דרש
 29 דמי הודעה מוקדמת – כיצד דרישה זו עולה בקנה אחד עם טענתו הוא בסעיף 94 לתצהירו
 30 לפיה הוא זה שבקש להביא את הקשר לסיומו? (טענה שלא זכתה כאמור לכל עיגון ראיתי,
 31 וראו גם חקירתו בעניין זה בעמ' 104 שו' 20-34).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

41. במיוחד לא ניתן לעבור לסדר היום על הקלות הבלתי נסבלת של התובע לכלול בכתבי טענותיו, תצהיריו וסיכומיו טענות קשות וחמורות על מעשים פליליים – אף כאלו שאינם קשורים כלל לפרשה (ראו העלאת הטענה לפיה זיו תקף את הדר פיזית, בטיול - חקירת שכטר בעמ' 231 ש' 14-16, חקירת הדר בעמ' 327 ש' 6-8, חקירת זיו בעמ' 347 ש' 15).
- ראו הטענות החמורות הנוספות דוגמת כליאת שווא, איומים ברצח; תקיפה פיזית. לא מצאתי בטענות אלו כל עיגון בראיות ולדידי במקרה זה "התרופה הנכונה נגד מסירת עדות שקר על ידי בעל דין – כאשר העדות מתייחסת לעניין מהותי להתדיינות ונמסרת ביועין מתוך כוונה להטות את תוצאת המשפט – היא מתן פסק דין לחובת השקרן".
42. מעבר לכך ולגופו של עניין – מצאתי כי בשאלה המקדמית שבמחלוקת, שאלת ההשלכות של ההתחשבות, יש להעדיף את גרסת הנתבעת, כמפורט בממצאי לעיל. הגעתי לכלל מסקנה שעל רקע הדברים שהתגלו, אכן הסכם השותפות הופר; בדין סברו הנתבעת וזיו כי התובע מעל באמונם ופעל מאחורי גבם; בפני התובע הועמדו שתי אפשרויות ברורות – כפי שעולה מהשיחה מיום 17.2.14, והן (א) לערוך בשלב בראשון התחשבות מדוקדקת באשר למשיכות העבר שנעשו, ובכפוף להשבת כספים ככל שידרש לעבור לשלב השני, והוא רכישת תיק הפוליסות או (ב) לעשות התחשבות גלובלית על סמך הנתונים שהיו ידועים באותה עת לשני הצדדים, לוותר על כל הטענות הנוגעות להפרה, אי תחרות וכו', לאפשר לתובע ליטול עימו את הלקוחות שהביא לשותפות כשיתרת התיק נותרת אצל הנתבעת, וכל זאת תמורה תשלום של 50,000 ₪ + מע"מ.
43. הגעתי כאמור לכלל מסקנה שהתובע שקל את שתי האופציות, וזאת בזמן שהיה כבר מלווה על ידי עורכת דין, ראו מכתב ההתראה מיום 2.1.14; איש לא כפה על התובע את הבחירה באופציה ב'; התובע לאחר השיחה ביקש "טוב, תן לי לישון על זה, מקובל!", ראו התמליל מיום 17.2.14 בעמ' 60 ש' 26; התובע התייעץ עם אשתו, העריך את סיכוייו וסיכוינו ובחר לשים את הפרשה מאחוריו, ראו תצהירו בסעיף 149 וכן עדותו בעמ' 147 ש' 22-23; עמ' 147 ש' 27-28: "רציתי להוריד אותו מהחיים שלי... לא רציתי אותו בחיים שלי יותר".
- סבורה אני כי עם מסירת השיקים תמה השותפות בין הצדדים בכל היבט אפשרי, כשהתובע נוטל עמו לקוחות מסוימים והנתבעת ממשיכה לטפל בפוליסות שהוצאו ללקוחות המשותפים האחרים (ש-80% מתוכם ממילא היו לקוחותיה היא, ראו עדות התובע בעמ' 114 ש' 17). על רקע מסקנה זו, קובעת אני כי לא מגיעים לתובע כל סכומים נוספים; הוא אינו זכאי לסעד של מתן חשבונות או כל סעד אחר ודין התביעה להידחות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-08-29573 ניב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

ת"א 19-02-12781 נדב נ' אביבית ביטוח בע"מ ואח'

סוף דבר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

44. מכל הטעמים הללו – התביעה נדחית במלואה. לנוכח ההליכים הרבים שננקטו; התביעות האישיות שהוגשו ונדחו; הקבלות שצורפו לסיכומים המעידות על תשלום של 86,876 ₪ כולל מע"מ כשכ"ט עו"ד, הנני מחייבת את התובע לשלם לנתבעת הוצאות משפט גלובליות (הכוללות שכר טרחת עורך דין) בסכום של 100,000 ₪. התשלום יבוצע תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין ולאחר מועד זה ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, עד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, כ' תשרי תשפ"ב, 26 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.

חנה פליינר, שופטת

